

„Príbeh sily viery a lásky...“

— *Library Journal*

VRABCE
&
TEREZÍNA

KRISTY CAMBRONOVÁ

VRABCE
TEREZÍNA

VRABCE

TEREZÍNA

KRISTY
CAMBRONOVÁ

Copyright © 2015 by Kristy Cambron

Originally published in English under the title *A Sparrow in Terezin*.

Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

All rights reserved

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia, Slovenský ekumenický preklad*.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2020

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-43-0

Mojej mamičke.

A Becky Mondsovej, najlepšej priateľke na svete.

---

*Bud' silný a odvážny, nestrachuj sa a nezúfaj!
Ved' Hospodin, tvoj Boh,
bude s tebou, kamkoľvek pôjdeš.*

Jozua 1, 9

PRVÁ KAPITOLA

---

*Júl, prítomnosť
Sausalito, Kalifornia*

Posledná vec, ktorou by sa nevesta mala vo svoj svadobný deň trápiť, je to, či sa obrad vôbec uskutoční.

Bola to síce úplne zbytočná myšlienka, ale v návale predsadobnej nervozity sa jej predsa len podarilo vkradnúť Sere Jamesovej do hlavy. Tá dobre známa obava si nedala povedať a Sera, ktorej nad hlavou neustále visel mrak neistej budúcnosti, jej úplne podľahla.

Končekmi prstov prebehla po perlovom náhrdelníku a vyzrela von zo svojej spálne na prvom poschodí pobrežného sídla Hanoverovcov. Pohľadom preletela horizont, vpíjajúc do seba krásu zapadajúceho slnka, ktoré vysielalo do zálivu diamantové záblesky. V duchu sa spytovala, či Williama trápia rovnaké pochybnosti. Bude ju čakať na pláži?

Z myšlienok ju vytrhlo jemné zaklopanie na dvere.

Otočila sa a uvidela známú tvár svojej priateľky Penny, ktorá ju pozdravila pokojným úsmevom ligotajúcim sa od ružového lesku na pery.

„Sera, už je čas,“ pošepla a vkĺzla do priestrannej spálne. Svetlohonzavé vlasy jej v jemných vlnkách padali na plecيا, akoby ich bol roztancoval hravý morský vánok. „Všetci už čakajú.“

Sera prikývla, prestala sa hrať s perlami a ruky spustila vedľa tela.
Takže na mňa... čaká.

Končekmi prstov sa dotkla kútikov očí, aby zastavila rodiace sa slzičky.

Bože, William necúvol, aj keď je naša budúcnosť taká neistá.

Zhlboka sa nadýchla vo viere, že jej to dodá odvalu.

Posledný raz sa pozrela do starožitného zrkadla a upravila si vlečku úzkych svadobných šiat v štýle vintage. „Čo povieš, som pripravená?“

Vlasy mala voľne zopnuté do francúzskeho drdola s elegantnými vlnkami, ktoré sa pod tenkou čelenkou posiatou diamantmi leskli ako tekutá čokoláda. Róbu dotvárali jednoduché perlové náušnice a zložitá čipka, ktorá zdobila okraje hlbokého výstrihu v tvare písmena V. Na perách mala vrstvu rúžu klasickej červenej farby.

„Som z teba pať, moja milá,“ rozžiarené sa usmiala Penny. Keď sa prešmykla okolo starožitnej postele s baldachýnom stojacej uprostred izby, jej zelené šifónové šaty pod kolená sa zatrblietali. „Výzeráš úchvatne. A to sa celé dni pozerám na majstrovské diela.“

Pri posledných slovách na ňu žmurkla.

„A vidím, že darček od Sophie sa dostal bezpečne až sem.“

Sera prikryla dlaňou elegantný perlový náhrdelník, ktorý jej spočíval na kľúčnej kosti, a pomyslela na ich spoločnú priateľku. „Áno. Sophie mrzelo, že tu nemôže byť s nami, ale aspoň mi poslala perly, aby som mala niečo požičané. Každé dievča by sa vraj malo vydávať s perlami okolo krku.“

Penny prikývla: „Myslím, že na tom niečo bude.“

„To hej,“ podvedome sa usmiala.

Sophie Haurbechová-Masonová bola ich láskavou staručkou priateľkou, ktorá sa výraznou mierou zaslúžila o to, že Sera a William sa dnes vezmú. Vystopovali ju ako majiteľku obrazu, ktorá prežila holokaust iba vďaka tomu, že sa jej ako malého dievčatka ujala žena stvárnená na portréte. Práve prepojenie medzi Sophie

a obrazom odštartovalo Serinu cestu uzdravenia, na konci ktorej našla lásku a schopnosť znovu dôverovať.

O malú chvíľu bude kráčať uličkou k oltáru; čo by dala za to, keby tu s ňou bola Sophie a pomohla jej to zvládnuť! Aj preto jej tie nádherné perly nepripadali iba ako starožitný šperk, ale ako záchranné lano.

„Mám pocit, akoby som na niečo zabudla,“ povedala s rozochveným žalúdkom. Spustila ruku na pás, aby upokojila motýliky, ktoré sa jej tam usídlili.

„Na nič si nezabudla,“ vyhlásila Penny a uštipačne sa pozrela na zem. Sere spod šiat trčali holé špičky. „Až na to, že si bosá. Daj, pomôžem ti.“

Posledné, čo potrebujú, je to, aby sa nevesta potkla a rozťahla sa na zemi aká dlhá, taká široká. Sera si zavesila na prsty lodičky, ktoré ležali na posteli, a chytila sa Penny. Potom nadvihla jemnú čipkovanú vlečku a opatrne vykročila po špičkách.

Penny manévrovala pomedzi hromady papierových vreckoviek a všakovakých drobností pohádzaných po zemi, pričom svojím typickým spôsobom odkopla z cesty bielu škatuľu od topánok.

„Ako vyzerá?“ vysúkala zo seba Sera.

„Dúfam, že sa pýtaš na ženícha,“ odfrkla Penny, „pretože ak máš na mysli jeho božského mladšieho brata, musím povedať, že Paul Hanover je neznesiteľný ako vždy. Kvôli svadbe sa nahodil, to je pravda, ale človek na ňom nemá veľa čo obdivovať – až na ten jeho úsmev.“

„Áno, myslela som ženícha.“ Pri dverách zastala, oprela sa o Penny a nazula si lodičky s otvorenou špičkou.

„William vyzerá v pohode, sem-tam sa zhlboka nadýchne. Podľa mňa nie je ani spolovice taký nervózny ako ty. Ale možno len vie dobre skrývať city.“ Penny sa zastavila, potom jemne pokrčila plecami: „Väčšina mužov to vie.“

„A čo si to povedala o Paulovi? Zase ste v sebe?“

„Či sme ako pes a mačka? Dajme tomu, že hej. Ja ho jednoducho nemôžem vystáť, aj keď je taký fešák. Mám dojem, že sa nedokážeme na ničom zhodnúť.“ Narovнала sa a rozťahla Sere ruky, aby si ju prezrela od hlavy po päty. „Dost' už o ňom. Jeden večer to s ním nejako vydržím. Teraz ťa chcem trochu poobdivovať.“

Sera sa nadýchla, aby sa upokojila, a keď v žalúdku opäť pocítila šteklenie motýlich krídel, podvedome si zahryzla do spodnej pery. Dlaňou prešla po ozdobnom zámiku saténového živôtika a uhladila si sukňu.

„Myslíš, že sa mu budú páčiť?“

„Určite,“ ubezpečila ju Penny. „Ale neberie si šaty, berie si teba,“ dodala, stisla Sere dlane a potom ju pustila. „A ty,“ odmlčala sa, aby z vázy z nepriehľadného skla vybrala kytičku žiarivo červených pivoniek, „si prekrásna. A neprídeš o mňa, to vieš. Aspoň ja si to tak hovorím: že neprídeme o naše priateľstvo. Navždy zostaneme priateľkami, aj keď nás bude deliť veľká vzdialenosť.“

„Viem.“

„Mám ti to znovu zopakovať? V skutočnosti nestrácaš asistentku,“ zavrtila hlavou nad slzami, ktoré sa jej zaleskli v očiach, a s úsmevom dokončila, „ale získavaš manžela.“

„Len žiadne žartíky, prosím,“ zasmiala sa Sera a cítila, ako jej v krku naviera hrča. „Nie teraz. Od teba by som to asi nezniesla.“

Penny prikývla a jemne naklonila hlavu do strany. „Ak ti bude chýbať starý dobrý Manhattan, stačí nasadnúť do lietadla. Nájdeš ma tam vždy, keď ma budeš potrebovať. Samozrejme, až po tom, čo sem premiestnime posledné dielo z tvojej galérie.“ Usmiala sa a zotrela si slzu, ktorá sa jej už-úž chcela skotúľať po líci. „Ale vážne – dúfam, že Kalifornia si uvedomuje, aký poklad získava.“

„Ja si uvedomujem, aký poklad strácam. Nedokážem si predstaviť, že keď vojdem do galérie, nebudeš tam so mnou. Si moja najlepšia priateľka,“ vyhlásila so slzami v očiach. „Mám pocit, ako by ma niekto rozsekol napoly.“

„Ach, nie, nehovor také veci.“ Penny si začala rukou ovievať tvár. „Ak s tým okamžite neprestaneš, budeš mať na fotkách červené oči! Galériu budeme na západ sťahovať ešte celé týždne. Potom budeme plakať, koľko budeme chcieť, dobre?“

Chytila Seru okolo pliec a druhou rukou ju jemne štuchla do boku.

„Ešte jedno objatie,“ povedala a ponorila sa do priateľkinej náruče. „A teraz už musíme ísť.“

Penny žmurkla a vyšla do chodby.

Sera kráčala za ňou okolo pracovne, v ktorej pred niečo vyššie rokom sedela a čakala na stretnutie s hlavou hanoverovského klanu, aby sa dohodli na novej zákazke. Jej úlohou bolo vypátrať portrét huslistky z čias holokaustu – Adele von Bronovej. Tak napokon nielen spoznali jej príbeh, ale našli cestu k sebe navzájom.

Prešli aj okolo obývacej izby s veľkými oknami, odkiaľ bol úžasný výhľad na vodu. Pri kozube a tľmenom osvetlení tam s Williamom strávili mnoho pokojných večerov, počas ktorých snívajú o spoločnej budúcnosti. Práve v tej miestnosti si pred ňou kľakol a so slzami v očiach ju požiadal o ruku.

Rodinné sídlo jej vtedy pripadalo kúzelné a vábivé. Núkalo im sľubnú budúcnosť. To sa však zmenilo pred týždňom, keď dostali ten príšerný telefonát, kvôli ktorému museli posunúť dátum svadby o viac ako pol roka.

„Si si istá, že vyzeral v pohode?“ Sera sa jemne dotkla Penninho predlaktia, aby ju zastavila skôr, než došli k zadnému východu. „Nemala si dojem, že by si to chcel rozmyslieť?“

Penny sklopila bradu a uprela na Seru prísny pohľad, akoby na ňu hľadela cez bifokálne okuliare.

„Prečo by si to mal chcieť rozmyslieť? Cestoval za tebou do Paríža, aby si tam nebola sama. Už mesiace ste zasnúbení. A ľúbiš ho; sama si povedala, že je tvojou životnou láskou. Som si celkom istá, že to cíti rovnako.“

„Ale svadbu sme sa rozhodli posunúť dosť narýchlo. Ešte sme sa ani nestihli pobaliť. Len si predstav všetky tie škatule, ktoré sem treba prepraviť z New Yorku. Priestory novej galérie stále renovujú a do otvorenia zostáva ešte niekoľko mesiacov. A Will sa chystá vrátiť do školy. Čo jeho život a moja práca a naše rodiny...?“

„O chvíľu máš stáť pred oltárom a teraz chceš hovoriť o škatuliach a rozvrhu hodín?“

Sera cítila, ako sa jej pod priateľkiným materinským pohľadom červenejú líca.

„Nie. Vlastne nie.“

„Tak prečo panikáriš? To sa ti vôbec nepodobá.“

Sera by jej rada povedala, čo je za tým, ale pravda jej pripadala príliš zložitá. Najlepšie bude nič neprezrádzať a nechať si to pre seba.

„Netrápia ma staré spomienky, ak narážaš na to. Už dávno nemám strach z toho, že znovu ostanem pred oltárom sama.“

„Dobre.“ Neprešla ani sekunda a Penny už dodávala: „Pretože tentoraz nezostaneš pri oltári sama. A tvoj bývalý tu dnes nebude.“

„Samozrejme,“ súhlasila Sera. „Tým sa však nič nemení na tom, že netušíme, čo prinesie zajtrajšok. Všetko je také neisté. Pokojne by som mohla vyjsť von a...“

„Vziať si muža, ktorého miluješ.“

Sera jej opätovala úprimný a chápaný pohľad a napokon vypustila dych, ktorý nevedomky zadržovala v pľúcach.

„To je všetko?“

„Všetko,“ prikývla Penny. „Miluješ ho. Povedz ,áno, slúb mu vernosť a aspoň na jeden deň,“ letmo pokrčila plecami, akoby jej odpoveď bola taká jednoduchá, „zabudni na všetko ostatné.“

Je možné len tak zabudnúť na neistotu?

Len čo vyšli francúzskymi dverami v zadnej časti domu, privítal ich súmrak.

Sera kráčala za svojou družičkou po dláždenom chodníku, ktorý vo svetle zažatých sviec pôsobil priam čarovne.

„Počkaj,“ zavolala na Penny, ktorá prudko zastala a otočila sa.

„Čo sa deje?“

Sera zavrtila hlavou: „Nič. Iba,“ zohla sa a vyzula si biele lodičky, „musím za sebou niečo nechať.“

Cítila, že robí správne, keď necháva lodičky v záhrade. Akoby sa v tej chvíli rozhodla, že sa ničím nedá spútať, a smelo vykročila v ústrety budúcnosti. William tam na ňu čaká. *Čaká. Na ňu.* Keď odstránila aj poslednú prekážku, ktorá ich delila, cítila sa oveľa slobodnejšie.

Lodičky odhodila na dláždený chodníček, kývla na Penny a bosou nohou vkročila na piesčitú pláž, ktorú zalievali posledné slnečné lúče dňa. Slaný morský vánok jej pohladil líca. Pestrofarebná večerná obloha a energické vody zálivu tvorili krásne pozadie svadobného obradu.

Záliv vyzeral navlas rovnako ako v ten deň, keď do Kalifornie prišla po prvý raz. Jeho vody sa vzdúvali a vlnili, temné a nespútané, obmývajúc pobrežie rodinného sídla Hanoverovcov. Dokonale odrážali okolnosti, za ktorých vstúpila do života rodiny: nečakaný súdny spor o znovunavrátanie majetku. Keď vtedy vkročila na pláž v sprievode najstaršieho syna, ešte nemohla tušiť, že sa doňho zamiluje.

William stál pred ňou v sivom ľanovom obleku a bielej košeli, ktorú nemal zapnutú až ku krku. Pôsobil uvoľnene a úprimne šťastne. Len čo ju zbadal, tvár sa mu rozžiarila širokým úsmevom.

Sera sa v duchu napomenula, že sa k nemu nesmie rozbehnúť.

Kráčala pomaly, uvažujúc o tom, koľko ich to stálo, kým sa dopracovali až sem. Všimla si rozžiarené tváre jeho príbuzných: vždy usmiate matku, ktorá im bola celý čas oporou, a mladšiu sestru Macie s manželom Ericom. Penny už stála oproti Williamovmu mladšiemu bratovi Paulovi, slobodomyselnému hudobníkovi s bystrou hlavou a so šviháckou postavou. Sera si musela zahryznúť do pery, aby potlačila úsmev nad tým, ako sa Penny musí premáhať, aby to s ním celý večer vydržala.

Vzápätí sa znovu zahľadela na Williama.

Trpezlivo na ňu čakal s rukami zopnutými pred telom. Vietor vanúci od mora mu prečesal vlasy a nechal ich tak, ako sa jej to páčilo: mierne rozstrapatené a zhrnuté do čela. Keď jej nastávajúci podal ruku, na tvári sa jej zrejme po prvý raz v ten deň objavil úsmev čírej spokojnosti.

Zovrel jej prsty do dlane, akoby boli z najvzácnejšieho porcelánu, a odpovedal ju k malému oltáru postavenému na piesku. Tvoril ho jednoduchý biely záhradný oblúk zdobený letnými pivonkami a bielymi závesmi, ktoré sa vlnili vo vetre.

Svadobnú kyticu podala Penny, otočila sa k Williamovi a radostne si s ním preplietla prsty.

Pozrel sa na dolný lem šiat, ktoré si nadvihla, keď kráčala po piesku, a naklonil hlavu: „Naboso?“

„Uhm,“ mierne nadvihla plecيا. „Cítila som, že mám niečo nechať za sebou.“

Žmurkol na ňu. „Vyzeráš úchvatne.“

Slzy jej zahmlili zrak.

„Aj ty,“ zašepkala bez premýšľania, a keď sa William zasmial nad jej automatickou odpoveďou, začervenala sa.

„Tak to mi ešte nikto nepovedal.“

Serino srdce sa na tej pláži cítilo slobodne.

Keď sa s Williamom držali za ruky a vymenili si prstienky, sľubujúc si lásku a vernosť po všetky dni života, konečne pochopila, čo znamená nájsť trvalú lásku. William je čestný Boží muž – lepšieho doteraz nepoznala – a odteraz budú patriť jeden druhému.

Obrad bol krátky. Presne tak, ako si to želali.

Keď oddávajúci vyzval prítomných k modlitbe, Sera si oprela hlavu o Williamovo plece. Modlitba, ktorá nad nimi zaznela, bola krásna. Cítla, ako ich púta k sebe a nesie so sebou prísľub budúceho požehnanja. Pochopila, že Penny mala pravdu, keď jej vnútri povedala, aby sa nezamýšľala nad tým, čo bude, a jednoducho si ho vzala.

Zvyšok sa nejako vyrieši.

Po modlitbe ich oddávajúci vyhlásil za manželov. William ju vzápätí so spokojným úsmevom objal a pobožkal. Sera privrela oči a ovinula mu ruky okolo krku. Naklonil sa k nej a nežne jej do ucha pošepol: „Milujem ťa.“

„William Hanover?“

Dokonalú blaženosť na pláži zaliatej zapadajúcim slnkom prerušil akýsi hlas.

Sera prudko otvorila oči.

Williamovo telo jej v náručí na okamih ustrnulo. Potom ju manžel pobožkal na krk a odtiahol sa. Spravil krok vpred, akoby ju chcel chrániť pred možnou hrozbou. Postavila sa tesne zaňho a pevne si s ním prepletla prsty.

„Dobrý večer, Carter,“ William kývnutím hlavy pozdravil staršieho muža.

Sera sa s ním v uplynulom roku už niekoľkokrát stretla. Hoci patrila k rodinným známym, Sere bolo jasné, že sa na pláži nezjavila iba preto, aby im pogratalo.

Muž pozdrav opätovoľoval a z jeho gesta bolo cítiť napätie.

„Som rád, že ste prišli. Ako starý rodinný známy ste na oslave srdečne vítaní.“ William kývol hlavou k dlhému stolu prestretému neďaleko miesta, kde stáli. Tabuľu zdobili elegantné kvetiny a sviečky, ktoré sa v súmraku mihotali.

Carter pokrútil hlavou: „Kiežby som tu bol iba kvôli tomu! Žiaľ, na večeru už nezvyšší čas.“

William zdvihol obočie a spýtal sa: „Teraz?“

„Obávam sa, že áno. Už čakajú v dome.“ Carter pokynul k rozsvieteným oknám na prízemí sídla. Vedľa domu parkovalo auto s tónovanými sklami, okolo ktorého sa prechádzali dvaja muži. Zo slušnosti poslali na pláž Cartera samého.

Muž sa úctivo uklonil: „Dobrý večer, Sera.“

Gesto mu neopätovala. Namiesto toho sa pritisla bližšie k Williamovi a nechotne odvetila: „Zdravím, Carter.“

Nie, Bože... prosím! Musela si pripomenúť, že treba dýchať.

To nemôže byť pravda. Nie teraz.

Srdce jej pod vrstvou čipky bilo ako zvon.

Medzitým k nim pristúpil Paul a vyblafol: „Čo sa to tu deje?“ Z postoja, ktorý zaujal pred novopečenými manželmi, vyžarovala jeho zvyčajná suverénnosť.

„Upokoj sa, Paul.“

William venoval mladšiemu bratovi pohľad, ktorým mu naznačil, aby sa nepokúšal niečo namietat’.

Mladší Hanover očividne ignoroval autoritu vo Williamovom hlase. Namiesto toho si prekrížil ruky na hrudi, nohy zaboril hlbšie do piesku a neželaného hosťa prebodol oceľovochladným pohľadom.

„Nieкто by mu mal povedať, že bez povolenia vstúpil na súkromný pozemok.“

William pokrútil hlavou: „Paul, teraz nie je čas na také veci.“

Vtom k nim neočakávane pristúpila aj Penny, akoby chcela dať všetkým jasne najavo, na čej strane stojí. S kyticami v oboch rukách a so zamračenou tvárou – navyše plece pri pleci s mladším Hanoverom – vyzerala ako členka hanoverovského klanu.

„Hm,“ zamrmlal Paul a pokrútil hlavou, „nemôže ťa nikam odvieť.“

„To, že je tu práve teraz,“ William sa odmlčal, potom vzhliaadol k domu a pokračoval, „svedčí o tom, že môže.“

Jeho vecný tón naznačoval, že má situáciu pod kontrolou. Sera nechápala, ako to zvláda; ona mala pocit, že sa každú chvíľu zrúti.

Paul nadvihol bradu ešte o niečo vyššie.

„Tak to sa najprv bude musieť porátať so mnou.“

Macie podišla bližšie, objala ich matku okolo pliec a spýtala sa: „William, čo to má, dokelu, znamenať?“

„To je v poriadku,“ upokojil ich zdvihnutou rukou. Otočil sa k mladšiemu bratovi a zašepkal tak potichu, že ho počuli iba oni

traja: „Paul, veľmi si vážim, že si na mojej strane. Nikdy ti to nezabudnem. Ale teraz ťa musím poprosiť, aby si myslel na rodinu,“ hlavou kývol smerom ku skupinke, ktorá sa začínala za nimi tvoriť. „A teraz, prosím, ustúp.“

Pohľad na to, ako Macie utešuje ich matku, Sere takmer zlomil srdce. Pani Hanoverová sklopila zrak a vreckovkou si utierala oči. Tváre, ktoré iba pred malou chvíľou žiarili čírym šťastím, teraz neveriacky civeli na to, čo sa pred nimi odohrávalo.

William položil bratovi ruku na plece: „Toto nie je tvoj boj. Tentoraz nie.“

Paul si ho chvíľku zamyslene premeriaval. „Je mi fuk, čo sa tu deje. Som na tvojej strane.“

„To viem. Som si istý, že mi budeš kryť chrbát, keď to budem potrebovať. Ale s týmto nič nenarobíš, braček.“

Po krátkom zaváhaní mladší Hanover povolil napätý postoj, hoci bolo zjavné, že to nerobí rád. Jemne prikývol, potom chytil Penny za lakteť a nežne ju potiahol vzad. Sám o krok cúvol od nevesty a ženícha, ale vzdorovitého výrazu sa nevzdal.

William dal Carterovi kývnutím hlavy znamenie a potom sa otočil k Sere. Opatrne si uvoľnil prsty z jej dlane a pohladil ju po líci. Pokúsila sa chytiť ho za ruku, ale prsty sa jej až priveľmi chveli. Otočil jej dlaň naopak a na prsty jej vtlačil jemný bozk.

„Pochybovala som,“ priznala Sera, pričom si hrýzla spodnú peru. Nebolo ľahké vysloviť tie myšlienky nahlas. „Bála som sa, že keď prídem na pláž, nebudeš tu. Nie preto, že by si nechcel, ale kvôli tej neistote, ktorá je pred nami. Nevedela som, či bolo správne, že sme svadbu tak urýchlili. Ale ty si predsa len prišiel. Čakal si tu na mňa.“

„Na tejto pláži som sa do teba zaľúbil,“ zašepkal. Kdesi za nimi škriekali čajky vznášajúce sa vo vetre. „Hneď v ten prvý deň. Spomínaš? Keď som ťa požiadal, aby si našla ten stratený obraz.“

Skľúčene prikývla, potláčajúc slzy.

„A s ním som našiel aj teba. Takže nie, Sera, nič ma nemohlo zdržať. Dokonca ani toto. Mrzí ma len to, že si tieto krásne šaty mala na sebe iba hodinu.“

Sera nesúhlasne pokrútila hlavou a hoci ju v očiach pálili horúce slzy, ani na okamih od neho neodvrátila pohľad.

„Nie je to tvoja vina,“ povedala a potom rozhodne dodala, „dôverujem ti.“

William jej opätoval hlboký pohľad. Okolo nich sa prehnal vietor a ona mala pocit, akoby sa s ním do všetkých strán rozprchlili ich sny.

„Will,“ zašepkala a pritisla sa k nemu, „dôverujem ti.“

Neodpovedal.

Namiesto toho pohľadom skúmal jej tvár a zo spánku jej odhrnul pramienok vlasov, ktorý poskakoval vo vetre vejúcom od mora, a nežne jej ho založil za ucho.

„Pustíš ma?“

Tú otázku vyriekol šeptom, ale mala v sebe takú silu, že Sera nemohla odmietnuť. Nie teraz, keď všetko, v čo dúfala, je hore nohami.

„Dokážeš to, láska?“

Sera prikývla, hoci sa desila toho, čo príde. Posledný raz jej pevne stisol dľaň a pustil ju. Keď od nej odchádzal, prinútila sa privrieť oči. Kov cengol o kov a vtedy si uvedomila, že ich svet sa zrútil.

Otočila sa k Penny a hodila sa do jej otvorenej náruče. Gratulačné kytice skončili v piesku pri ich nohách. Plakala a už jej bolo jedno, že bude mať červené oči. Došlo jej totiž, že to, čoho sa obávali, sa stalo ich novou realitou.

„William Hanover,“ dojatým hlasom povedal Carter, „zatýkam vás.“

DRUHÁ KAPITOLA

---

15. marca 1939

Praha

Obloha nad Karlovým mostom sa zlovestne zatiahla. Slnčné lúče si nedokázali preraziť cestu cez nízko visiace oblaky, z ktorých na mesto padal sneh. Kráčajúc okolo Vltavy si Karolína všimla, že deň je akýsi temný a pražské uličky sa zahalili do pochmúrnej sivej.

Tak je to dobre, pomyslela si. Ako by sme odiaľto dokázali odísť, keby svietilo slnko?

Hoci bol už marec, o jari ešte nebolo ani chýru, ani slychu. Výklady obchodov ešte nezdobili kvetináče a v pieckach sa kúrilo ako v dňoch najtuhšej zimy.

Ten deň musel byť zamračený. Akákoľvek iná farba by totiž Karolínu presvedčila, že iba sníva; že rozkošné staré uličky nie sú plné áut a desiatok vojakov s nabitými puškami. V sne by Pražania nepostávali v tej zime na chodníku, vydychujúc obláčiky pary, a nečinne by sa neprizerali, ako ich mesto zaplavujú červené hákové kríže. V duchu si nahovárala, že hromady snehu sa na rohoch ulíc vršia preto, lebo si v nich deti vyhrabali pevnosti; nie preto, že cesty museli vyčistiť, aby nimi nacisti mohli voľne prejsť.

Potiahla nosom a dutiny jej okamžite vyštípal mrazivý vzduch.